

Kyria

När han kliver in i biosalongen möts han av ett par svarta ögon som ser på honom, igenom honom. Han fastnar i henne, herregud vad hon är vacker. Det svarta håret som omsluter hennes ansikte ser ut att vara silke. Deras ögon möts en kort sekund. Han känner hur det bränner i bröstkorgen och det pulserar hårt i hans underliv. Hennes blick viker undan och rör sig över salongen, hon kommer inte se åt honom mer och hans roll för kvällen är utspelad. Hon såg honom egentligen inte, blicken bara fastnade där han råkade stå. Bion är nästan fullsatt ikväll, det är premiär på en ny skräckfilm. Hon är inte där så mycket för filmens skull som för underhållningen i att se människorna gripas av skräck och njutningen i att känna doften av deras adrenalinstinna blodbanor. Hon tar upp sitt sjuksköterskeur ur väskan som står på sättet bredvid henne. Fem minuter kvar till reklamen börjar. Hon suckar otåligt och lägger ner uret igen. Till vänster om henne sitter ett ungt par och småpratar, de öppnar godispåsar och verkar nöjda med att ha fått biljetter på så bra platser. Längst bak, dubbelsäten. Hon ler för sig själv, så lätt att lura systemet. Hon gjorde som hon alltid gör, bokar två biljetter så snart de släpps, ser till att få dubbelsäte, hämtar ut biljetterna så sent som möjligt och säger att hennes sällskap tyvärr inte kan komma. Eftersom människor är simpla flokvarerelser som ofta rör sig i grupper om jämna par, så är det ofta hon får sitta helt själv. Längst bak i mörkret, blickande ut över havet av människor.

Hur människor betar sig när de går på bio fascinerar henne. Att de mycket sällan går ensamna, och de som gör det är oftast original. Ensamna, utstötta original. Eller flickor vars dejter inte behagat dyka upp. Hon är medveten om att andra troligtvis ser henne och antar att hon blivit dumpad, men vad gör det? När man vandrat på jorden så länge som hon har, då är det ok att bryta normerna lite. Om hundra år är det ändå ingen som minns vad hon gjort, förutom möjligtvis hon själv då.

Reklamen rullar igång. Människor runt omkring henne kommenterar de olika produkterna, prasslar och pratar. De passar på innan filmen börjar, för sen ska det vara tyst. Hon drar in ett djupt andetag genom näsan. Identifierar dofterna av godis, läsk, popcorn, chips och den svaga doften av lätt upphetsning. Hon försöker avgöra vad för människor som går på den här filmen, vilka det är som är här för att de njuter av känslan av skräck medan de fortfarande är trygga i sin lilla värld. De skulle bara veta vad riktig skräck innebär, då skulle de inte vara så intresserade av filmerna längre.

Idag är salongen fylld av mycket olika typer av människor; litteraturidioter, cineaster, gothare, nykära som vill ha en anledning att krypa ihop tillsammans och ungdomar som letar efter kickar i vardagen.

Hon sjunker ner lite i sammetssätet. De har bra och mjuka säten på den här biografen, vilken skillnad från förr. Hon sluter ögonen, fuktar läpparna lite. Hennes mun känns torr, tungan sträv. Hon är törstig, men här finns inget för henne. Åtminstone inte just nu. Hon sväljer ett par gånger, men allt det smakar är tort och salt.

Vid filmens början sitter hon fortfarande med slutna ögon, lyssnar, inte på filmen men på människorna runt omkring henne. Hon hör tydligt hur andetag snabbas upp, hur hjärtan slår snabbare och hur blodet susar i sina banor med en allt högre hastighet. Luften fylls av doften av rädsla och upphetsning. Någon i salongen utstöter ett kvävt skrik när en kvinna på duken blir brutalt mördad. Hon ler. Mycket bättre än så här blir inte en lördagkväll.

När filmen är slut, lamporna tänds och flocken rör sig mot dörrarna sitter hon kvar en stund. Väntar på att lugnet ska lägga sig och suger ut det sista av människornas rädsla. Hennes eget hjärta slår hårt och en viss

upphetsning har nått även henne. Suget i kroppen som säger att hon är törstig är starkare. Smärtan i magen som talar om hunger. Hon tar ett djupt andetag, tittar på klockan igen och reser sig ur sätet. Dags att äta.

...

Hon lämnar bion bakom sig. Går med raska steg hemmåt, genom centrum. Hungern är nära att övermanna henne, magen svider oupphörligt. Hon börjar känna sig svag och hennes synfält smalnar av. Hon rör käkarna, biter lätt i tungan för att få fram saliv men munnen är fortfarande torr. Hennes puls ökar i takt med hunger och frustration. Hon svänger in på en mindre gata. En enda lampa lyser så långt in hon kan se. Perfekt. Med ett fingerknäpp släcks även den sista lampan och vägens mörker sluter sig om henne. Hon ställer sig med ryggen mot en av husväggarna och sluter ögonen. Händerna öppnas och stängs otåligt, benen rör sig lite. Jakten är igång. Hon blir mer och mer rastlös. Så hör hon det hon väntat på; fotsteg. Närmare bestämt manliga fotsteg. Han låter ung. Äntligen känner hon saliv i sin torra mun. Käkarna mal och de vassa tänderna ger sig till känna. Hennes kropp spänns, redo att jobba för födan.

När mannen går förbi är det en enda rörelse som sliter tag i honom och pressar honom mot en vägg. Greppet borde varit stenhårt om man ser till med vilken styrka han trycks upp, men han känner det knappt. Det är som om hon aldrig rört vid honom. Vilket hon egentligen inte har, fysiskt. Ändå är han naglad mot väggen när han instinktivt försöker ta sig därifrån. Hon väser till:

- Stilla!

Hon hör hur hans hjärta hoppar över ett slag för att sedan öka i takt. Hon känner den fräna doften av skräck och den gör henne än mer hungrig. Förvirringen lyser i hans ögon och han öppnar munnen för att säga något.

- Schhhh

Hon lägger ett finger över hans läppar och binder hans tunga till tystnad. Hon har honom precis där hon vill, stilla och tyst. Utan möjlighet att kämpa emot. Nog för att hon alltid funnit nöje i kampen, men nu är hon för hungrig. Hon synar honom noga, fäster stor vikt vid den pulserande åder som löper längs hans underarm. Nånting med hans ögon får henne att titta en extra gång. Han har vackra ögon; stora, mjuka, nästan kvinnliga. Hon kliver närmre, insuper doften av skrämmande människa och låter sin tunga lätt snudda vid hans hals. Smaken av mänsklig hud är något hon alltid tyckt om, den väcker en annan sorts hunger i henne.

Hon tar hans hand och skär med nageln en rispa i den tydliga ådern, lagom stor för att blöda ymnigt, men utan risk att han förblöder. Hon sätter läpparna till såret och låter den trögflytande vätskan rinna ner i strupen. Den mättar snabbt, men ju mer hon dricker desto ivrigare blir hon. Vill ha mer. För varje gång hon sväljer känner hon hur det djuriska vaknar till i henne. En röst inom henne viskar allt starkare att hon ska dricka allt, tömma venerna och låta honom dö. Ivrigt sväljer hon igen och känner den slumrande styrkan växa inombords. Nej. Han ska inte dö, inte nu. Inte för henne.

Hon låter tungan rengöra såret och ser sen på medan det läker och försvinner som om det aldrig funnits. En lätt berusning går genom henne och hon inser först nu att mannen måste ha druckit alkohol för inte så länge sen. Hon lutar sig åter mot väggen, torkar av sig och gör sig ren igen. Mätt och varm inombords ser hon på mannen som står mittemot henne, han är verkligen vacker. Han står som i trans och har inte märkt vad hon gjort med honom. Eftersom han fortfarande är i hennes våld, går hon fram och ställer sig nära. Hennes fingertoppar glider över det unga ansiktet. Andra begär vaknar i henne. Det var länge sen hon hade haft

något att leka med. Hon sluter sina läppar över hans. En lätt kyss får henne att minnas ... Hennes tankar är luddiga, berusningen har tagit ut sin rätt. Vore det fel av henne att ta med honom hem? För en kväll bara? Leka lite och sen se till att han kommer hem? Nej, varför skulle det vara fel? Hon har ju egentligen rätt till det, tänker hon. Det är ju ändå hennes födelsedag och ingen annan kommer ge henne nåt.

Hon löser hans trans men behåller honom stilla och tyst en liten stund till.

- Jag tänker ta med dig hem.

Hon ser in i hans ögon. De ser oförstående ut. Inte rädda eller förvirrade, bara inte helt med på vad hon menar.

- Jag vill ha dig, leka med dig. Jag lovar att släppa hem dig sen. Jag ska inte göra dig illa.

Han förstår inte riktigt. Den otroligt vackra kvinnan som står framför honom har precis sagt att han ska bli hennes leksak. Varför? Och varför kan han inte svara henne? Varför kan han inte ta henne i sina armar och tala om att hon får göra precis som hon vill med honom? Han vet inte riktigt vem hon är eller hur han hamnat här, men en så vacker kvinna säger man inte nej till. Det bara är så. Han är som förtrollad av henne, och det är precis så hon vill ha det. Hon kan se i hans ögon vad han känner och släpper taget om hans rörlighet och tal.

- Kom

Hon tar hans hand och leder honom längs med den mörklagda vägen. Samma fingerknäpp som förut släckte lampan, tänder den igen. Han följer henne, som vore han en tillgiven hund. Fortfarande lätt berusad, men mätt och förväntansfull ökar hon på stegen. Nu vill hon hem. Med honom. Grattis på födelsedagen, Kyria.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Beatrice J Lindéh med Poeter.se id #8229 innehar upphovsrätten